

Somogyi Péter vacsora utáni beszéde
a Kuffler Centenárium Szimpóziumon New Yorkban, 2013. október 31-én

<http://www.rockefeller.edu/research/intercenter/kuffler>

Sohasem találkoztam Stephen Kufflerrel. Elmulasztottam a lehetőséget, mikor 1980-ban a Nemzetközi Élettani Kongresszus (IUPS Congress) alkalmával Budapesten járt és meglátogatta mesteremet, Szentágothai Jánost is. Csak sokkal később lett nyilvánvaló számomra, mit is veszítettem. Akkoriban, mint ifjú ember, mindent azonnal akartam megcsinálni, állandóan a laborban voltam és kevés előadásra mentem el. Most már tudom, az életben vannak olyan lehetőségek, melyek csak egyszer adódnak.

Érdekes, hogy mennyi hasonló dolog történt életünkben. Mindketten Magyarországon születtünk, egyetemi tanulmányaink mellett dolgoztunk is, és aztán fiatal kutatóként eredményes éveket töltöttünk Ausztráliában. A hasonlóság azonban itt véget ér: ő a tudomány világát is megváltoztató óriása lett, én elektronmikroszkópos lettem.

Kufflernek, amint a náci diktatúra kibontakozott a II. világháború előtt, menekülnie kellett Közép-Európából. Én már legálisan hagyhattam ott a diktatúrát, elég volt egy állást kapnom Ausztráliában, utána pedig Angliába mehettünk, oda, ahova Kuffler is, miután elhagyta Magyarországot. Ahogy ma is hallhattuk, "Steve" nem csak az USA tudományos életét gazdagította, hanem az egész világot is. Példája jól mutatja, ahhoz, hogy virágozhasson a tudomány, kibontakozhassanak a tehetségek, átlátható intézmények és mechanizmusok, esélyegyenlőség és a tehetség megbecsülése szükséges. Ezek Közép-Európában még fejlődés alatt álló célok.

Ezért amikor tavaly úgy döntöttem, létrehozok Magyarországon egy alapítványt, mely fiatal, tehetséges tudósokat emel ki, támogat és jutalmaz, ötletemet pedig jóbaráttal (*a névrokon*) Somogyi Józseffel megbeszéltem, úgy határoztunk, hogy az alapítvány Stephen W. Kuffler nevét viselje. A Stephen W. Kuffler Kutatási Alapítvány teljesen független, bejegyzett jótékonyági alapítvány, melyet önkéntesek vezetnek és a honlapon látható magánszemélyek finanszíroznak. Amíg én itt beszélek a pályázatok már érkeznek is ; november 15. az első ösztöndíj programra való jelentkezés határideje.

Ahogy ma is hallottuk, Kuffler élete és eredményei ragyogó példát nyújtanak és ilyen *inspirációra* nagy szüksége van a térségnek most és a jövő nemzedékek számára is. Ez a lehetőség akkor támadt, amikor ezelőtt egy évvel megkaptam a Semmelweis -Budapest díjat. Úgy éreztem, hogy a nagyon erős megszorítások idején, mikor az oktatás kormányzati támogatása csökkent, nem fogadhatom el a 10 ezer eurós díjat saját céljaimra. Először Torsten Wiesellel beszéltem az Alapítványról, és ő mint alapító tag, lelkesen csatlakozott hozzám, csakúgy, mint többen itt ebben a teremben, akiknek bizalmát és támogatását hálásan köszönöm.

Ötven évvel ezelőtt ennek a nagy országnak egy másik kivételes egyénisége mondta: " Van egy álmom ... " ... és álma szerint is tett, és megváltoztatta a világot .

Nekem is van egy álmom. Egy olyan világ, ahol a kreatív egyéniségek kibontakoztathatják a bennük rejlő lehetőségeket és ennek maximumával támogathatják saját közösségüket. Az olyan kivételes személyiségek, mint Stephen Kuffler is volt, lehetőséget kellene kapjanak, hogy elmenjenek, máshol is tanuljanak anélkül, hogy emiatt el kellene hagyniuk közösségüket.

Tudjuk, ez nem egy tökéletes világ, még ha jobb is, mint amikor Kuffler elhagyta Európát. Az itt levők közt sokan sokat tettek és tesznek továbbra is azért, hogy egy olyan világban élhessünk, ahol a lehetőségek mindenki számára kedvezőbbek. Ez az, amiért kisebb léptékben ugyan, de mi is tenni igyekszünk ezzel az Alapítvánnyal.

" Mondhatod rám, hogy álmodozó vagyok
De nem vagyok egyedül
Remélem egyszer te is az leszel
És egyé válik a világ " (*John Lennon*)

Kérjük, támogassák nagylelkűen a Stephen W Kuffler Kutatási Alapítványt <http://www.kuffler.org>